

Kateřina Richterov

Jednadvacet magnoli

Kateřina Richterová

*Jednadvacet magnólií
aneb o lásce a jiných násilích*

Romantický thriller ze současnosti

Eroika

Kateřina Richterov

**Jednadvacet magnolii
aneb o lásce a jiných nsilich**

Romantick thriller ze současnosti

Eroika

© Kateřina Richterová, 2009

© Eroika, 2009

ISBN 978-80-86337-81-4

*Tuto knihu věnuji
mému laskavému tatínkovi, dobrému člověku*

Budu vám vyprávět o touze po lásce a o lidské nedokonalosti. Když život psal můj příběh, anděl-boží posel právě usnul únavou v rozvrzaném houpacím křesle a čas dál tančil s nebem, deštěm, světlem a tmou. Dobro a zlo se setkaly na cestě, objaly se a políbily. Tak vznikla tato kniha.

Kapitola I

Daleko, za zavřenými víčky, vytrvale vyzváněl telefon. Čekala jsem nehnutě, nevzdávala jsem to a doufala, že si to ranní vetřelec rozmyslí. Bez výčitek však rozehnal mé sny a okradl mě o pár sladkých minut spánku, které ještě zbývaly do okamžiku, kdy budu muset doopravdy vstávat.

„Prosím?“ první ranní slovo mi ospale zaškobrtlo v krku.

„Ahoj, tady Alex.“

Nezeptala jsem se tenkrát – který Alex? Rozespaly mozek zpomalený nezvaným ránem vyplivl překvapivě přesnou informaci. Okamžitě jsem věděla, kdo volá, i když jsme se neviděli dobrých deset let.

„Jak se máš, Veroniko?“

„Fajn. Kdybys ale zavolal za hodinu, měla bych se ještě líp.“

„Fakt? Takže ti volám do postele?“ I po telefonu jsem poznala, že se usmívá. Slyšela jsem moc dobře šifru schovanou ve slovech – volám ti do postele? Přemýšlela jsem nad vtipnou odpovědí, která by náš rozhovor usadila do patřičných mezí, ale trvalo mi to asi příliš dlouho, tak se zeptal znovu.

„Tak co, jsi v posteli? Přiletěl jsem zrovna z Ameriky, mám posunutý čas.“

„Já ale ne, Alexi!“

„Nemohl jsem se dočkat. Potřebuji s tebou mluvit.“

„Proč?“

Chvíli si rozmýšlel odpověď. „Dá se říct, že pracovně. Co oběd? Ještě máš ráda čínu? Dnes ve dvanáct na rohu Laurinské. Rezervuji stůl. Znáš to tam, ne?“

„Ano, ale...“ nestihla jsem doříct.

„Budu se těšit!“ Nečekal na mou odpověď a zavěsil.

Nechtělo se mi přemýšlet o Alexovi.

Cestou zpátky do postele mi blesklo hlavou – nebe je ostře modré, bude hezky, prázdné místo vedle mě, Martin se ze služební cesty vrátí až za tři dny a určitě přiveze jemné, bílé víno, které vypijeme ještě ten večer. Představila jsem si, jak mě drží v náruči a teplo jeho dlaní... Zastesklo se mi.

Jemu se nikdy nechtělo brzy vstávat a já s přibývajícímí roky šťastně podléhala jeho zlovykům. Představila jsem si ho, jak ještě spí v bílých peřinách, v pokoji provoněném květinovou vůní miniaturního, hotelového mejdlíčka zapomenutého ve sprše, které se tam někde daleko ode mě rozpouštělo v nepatrné loužičce vody a bylo mu o tolik blíž než já.

Z představy kapek ranní rosy mě příjemně zašimrala kůže. Spánek už patřil minulosti. Táně dám na cestu do školky bundičku navíc, za chvíli se v domácí pekárně dopeče křupavý chleba. Namažu ho máslem, které se po něm rozteče.

S lehkou hlavou jsem nechala odplout sny, které jsem už neměla nikdy dosnít, a začala se těšit na nový den.

Kapitola II

Myslím, že jsem od začátku věděla, že na oběd s Alexem půjdu. Snad jsem jen chvíli chtěla koketovat s myšlenkou, že to neudělám a jak se asi bude cítit. Možná stejně mizerně, jako když nám ještě nebylo ani šestnáct a on na mě čekával znovu a znovu celé hodiny v mrazu, u vratkého, houpacího mostu přes řeku. Nikdy se nezeptal, jest-

li přijdu. Nechtěl odpověď. Věděl, co bych odpověděla, a takhle měl alespoň naději.

Zastyděla jsem se za své jalové roky. Vzpomněla jsem si na mráz, který mu tenkrát přikazoval vzdát to, a cítila bolest, se kterou mu zima okusovala prsty na nohou. Chodil dál na naše schůzky sám, i když odkvetly třešně, louky rozsvítily pampelišky a jejich deštničky později rozfoukal vítr, zezlátlo obilí, dozrála jablka, burčák se změnil ve víno a venku se rozmázly plíschanice.

Sedávala jsem tou dobou doma, dívala se z okna a myslela na něj. Přehrávala si v hlavě naše rozhovory při náhodných setkáních, která možná nebyla tak náhodná. Děsily mě jeho odhodlání a síla, které z něj vyzařovaly, zatímco já si tenkrát nebyla jistá vůbec ničím.

Musím na ten oběd jít. Dlužím mu to. Jak asi vypadá dnes? Pocítila jsem druh zvědavosti, který lidem komplikuje život.

Tenkrát, když přišel naposledy, přšelo celý den i celou noc. Stál před naším domem a čekal. Nespala jsem až do rána. Seděla jsem na kraji postele a držela medvídka, který vedle mě usínal, kam má paměť sahala. Nestáhla jsem roletu, pouliční lampa blikala jako bludička a voda crčela proudem z nebe. Dnes už si nepamatuji, jestli jsme na sebe viděli přes tmu a déšť, s jistotou ale mohu říct, že jsme tušili a cítili jeden druhého.

Ráno jsem ho ve škole uviděla první, na chodbě plné studentů. Vlastně jsem ho vyhlížela a nemyslela na nic jiného. Chvěl se mi dech, když se na mě podíval a předstíral, že mě nevidí. Chtěla jsem mu toho tolik říct. Ze všeho nejvíc – aby mi odpustil.

„Alexi?“ Škubl sebou. Jeho světlé oči tyrkysové barvy, kvůli kterým jsem si často myslela, že pochází z jiných světů, zasvítily tak, až jsem se lekla.

„Už nikdy nepřijdu, Veroniko.“ Měla jsem pocit, jako by tu větu řekl do mrazivého ticha, i když kolem nás hučel dav.

Stál proti mně, mírně rozkročen. Pak se pomalu otočil a chtěl odejít.

„Alexi, počkej! Prosím.“

„Promiň,“ vydechla jsem.

„Promiň? To je všechno?“ Jeho pohled byl náhle plný zlosti a nenávisti, která mi vzala všechna slova. Otočil se uprostřed nedopovězeného a bez ohlédnutí se vmísil mezi studenty.

Spolužáci proudili všemi směry, vráželi mi do boků taškami ledabyle přehozenými přes rameno, smáli se a vykřikovali. Někteří kluci vzrušeně vysílali k dívkám malá gesta s velkým významem, jiní si tlumeným hlasem sdělovali obsahy písemek a ti, kteří dotáhli systém spolupráce k dokonalosti, si jako štafetový kolík nenápadně předávali důkladně propracované taháky.

Pořád jsem stála na místě a čekala, jestli se nevrátí. Svým způsobem tam stojím a čekám dodnes.

Chtěla jsem mu tenkrát vysvětlit, co jsem sama sobě vysvětlit neuměla, a odmítnout jej vlídně. Po té poslední deštivé noci jsem nedostala příležitost. Už nikdy nepřišel, míjel mě pak vždy beze slov.

Postupně začal chodit s mými nejbližšími kamarádkami. Eva, Jana i Lída podléhaly příliš rychle, snad ze strachu, aby si to ještě nerozmyslel. Mohl tenkrát mít, kterou chtěl.

„Proč to děláš?“ zeptala jsem se ho jednoho teplého večera. Se školou jsme vyrazili do hor a počasí nám přálo. Té noci stačilo natáhnout ruku k nebi a pár hvězd si utrhnout. Nezaměnitelné vzdechy trvaly věčnost. Vracela jsem se do své chatky. On a Lída tam přišli dávno přede mnou.